

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDĚLNÍČEK

Neděle 3. května

Mše svatá za živé a zemřelé hasiče z Dolního Benešova a Zábřehu

Červen 2020

**Mše sv. za živé a zemřelé hasiče z Dol. Benešova a Zábřehu v neděli 3. 5.
(Počet osob možných účastnit se mše sv. je 10, mimo kněze a příslušuj)**

Falešný duchovní mír

Vážení čtenáři,

jste v pohodě a se sebou spokojeni? Tak dál už nečtěte! PKF

Z duchovních naučení svatého Doroteje, opata:

Jakou radost a jaký klid zakoušívá ten, kdo obviňuje sám sebe! Když se mu stane něco nepříjemného, když je odsuzován, když utrpí nějakou škodu nebo hanbu, když na něho dolehne jakékoli jiné soužení, už předem uznává, že si to plně zaslouží a vůbec se nevzrušuje. Existuje nad to větší klid a vyrovnanost?

Můžete mi namítnout: „A co když mě nějaký bratr trápí a já přes všechno zpytování neshledávám, že bych mu k tomu zavalil nějakou příčinu? Proč bych si měl dávat nějakou vinu?“

Každý, kdo se zpytuje pečlivě a s bázní Boží, rozhodně zjistí, že nikdy není zcela bez viny, a přijde na to, že vždycky k tomu zavalil nějakou příčinu buď skutkem nebo slovem nebo postojem. Ale i kdyby zjistil, že se ničím z toho v té chvíli neprovinil, určitě tomu bratrovi ublížil jindy, ať už v této nebo i jiné záležitosti, anebo že ublížil nějakému jinému bratru. A že proto právem teď trpí, i když třeba pro jiné hříchy, které napáchal jindy v hojnosti. Jak jsem řekl, jestliže zpytujeme s bázní Boží a pečlivě své svědomí, shledáme, že na všem máme vinu.

Někdo se může ptát, proč by se měl obviňovat, když se mu třeba stane, že je plný pokoje a blaženého klidu, a tu přijde bratr a řekne mu nějaké nepříjemné nebo zraňující slovo, on je nemůže snést, a tak se rozhněvá a rozčílí; považuje to za správné a zdůvodňuje si to: „Kdyby ke mně nepřišel a nemluvil na mne a neznervózňoval mě, nikdy bych nehřešil.“

To je směšné a nepodložené uvažování. Copak ten, kdo na něho promluvil, zasel do něho vášeň? Pouze mu tu vášeň, která v něm byla, ukázal, aby se z ní, bude-li chtít, mohl kát. Takový člověk se podobá zkaženému pšeničnému chlebu: zvenku se sice ještě leskne a vypadá pěkně, ale jakmile ho někdo rozlomí, ukáže se, že je uvnitř plesnivý.

Tak je to i s tím, kdo si myslí, že žije v klidu a míru, ale má v sobě vášeň, o níž neví. Stačí, když přijde bratr a prohodí nějaké nepříjemné slovo, a hned se všechn hnis a hniloba ukrytá v srdci vyvalí navenek. Chce-li proto dosáhnout milosrdenství, musí činit pokání, očistit se a snažit se o polepšení. Pak uvidí, že by měl svému bratrovi spíše děkovat, než mu křivdit, protože mu přinesl velký užitek.

A opravdu. Napříště již pro něho nebudou pokušení tak těžká, a čím větší bude dělat pokroky, tím budou zkoušky pro něho lehčí. Neboť když duše činí pokroky, stává se silnější a schopnější snášet všechny přicházející těžkosti.

Martin David jmenován biskupem – apoštolským administrátorem sede plena et ad nutum Sanctae Sedis ostravsko-opavské diecéze

V pondělí 1. června 2020, byl pomocný biskup ostravsko-opavské diecéze Mons. Martin David jmenován apoštolským administrátorem „sede plena et ad nutum Sanctae Sedis“ téže diecéze dekretem Kongregace pro biskupy. Úřad i status sídelního

biskupa nadále zůstávají biskupu Františku Václavu Lobkowiczovi, tímto jmenováním však z něj bylo snáto břemeno řízení diecéze. Záležitosti spojené s řízením diecéze se přesouvají na biskupa – apoštolského administrátora sede plena et ad nutum Sanctae Sedis Martina Davida.

Důvodem této výjimečné situace je skutečnost, že diecézní biskup František Václav Lobkowicz je „schopen vykonávat úřad pastýře jen s velkou námahou“. Opatření je tedy projevem pozornosti papeže Františka jak k místní církvi, tak k osobě biskupa Lobkowicze.

Apoštolský administrátor sede plena et ad nutum Sanctae Sedis (tato latinská slova znamenají, že se jedná o apoštolského administrátora diecéze ustanoveného z rozhodnutí Svatého stolce v situaci, kdy je diecézní biskup v úřadu) má všechna práva, pravomoci a povinnosti jako sídelní biskup, tedy úkol učit, vést a posvěcovat (*munus docenci, munus gubernandi, munus sanctificandi*). Diecézní biskup František Václav Lobkowicz i nadále vykonává biskupský úřad v oblasti vyučování a posvěcování.

V této nestandardní situaci jsou kromě jiného pozastaveny výkony úřadů generálního vikáře a biskupských vikářů, jejich úřady však nejsou zrušeny.

Apoštolský administrátor může jmenovat vlastního delegáta *ad omnia* (čili obecného delegáta), případně další delegáty, kterým svěří kompetence pro konkrétní oblasti nebo konkrétní území v diecézi. Kněžská rada stejně jako sbor konzultorů i nadále pokračuje ve výkonu svých úkonů až do vypršení stávajícího funkčního období.

Mons. Martin David se narodil 15. 8. 1970 v Čeladné (okr. Frýdek-Místek). Od roku 1991 začal při zaměstnání dálkově studovat teologii na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, kde byl od roku 1994 přijat k dennímu studiu teologie. Po ukončení studia v roce 1999 nastoupil jako jáhen ve funkci prefekta do Teologického konviktu v Litoměřicích.

24. června 2000 přijal v katedrále Božského Spasitele v Ostravě z rukou biskupa Františka Václava Lobkowicze kněžské svěcení.

Jako farní vikář poté působil ve farnosti u konkatedrály Nanebevzetí Panny Marie v Opavě. V roce 2008 jej biskup František Václav Lobkowicz jmenoval generálním vikářem ostravsko-opavské diecéze.

Dne 12. 1. 2012 udělil papež Benedikt XVI. Martinu Davidovi čestný titul Kaplan Jeho Svatosti.

7. 4. 2017 jmenoval papež František Mons. Martina Davida pomocným biskupem ostravsko-opavským a titulárním biskupem Tucca di Numidia. Biskupské svěcení přijal v neděli 28. 5. 2017.

Hlavním světitelem byl ostravsko-opavský biskup František Václav Lobkowicz a spolusvětiteli olomoucký arcibiskup Jan Graubner a brněnský biskup Vojtěch Cikrle. Je členem Stálé rady ČBK a předsedou Komise pro liturgii.

(Čerpáno z www.cirkev.cz)

Mons. Martin David hostem v naší farnosti.

V sobotu 18. září tomu bude 10 let, kdy Mons. Martin David sloužil u nás mši svatou jako host při farní slavnosti „Poděkování za úrodu“ a aby při té příležitosti požehnal náš tehdy zbrusu nový farní sál.

Světci k nám hovoří

Svatý Benno z Míšeň

16. června - *přípomínka*
Postavení - *biskup*
Narození - *1010 pravděpodobně
v Hildesheimu v Německu*
Úmrtí - *16. 6. 1106 v Míšni v Německu*
Patron - *rybářů, soukeníků, pomocník
proti moru, záštita proti
nečasů a prosebník za déšť*
Atributy - *biskup, klíče, ryba*

Kromě těch, kteří sledovali zjištěné cíle či využívali násili, existovali mnozí němečtí biskupové a kněží, kteří se starali o to, aby získali potlačované Slované ke Kristově víře apoštolskou cestou.

Z těchto nezištných věrozvěstů, nadšených opravdovou křesťanskou láskou a horlivostí pro věčnou spásu ubohých pohanských Slovanů, vynikl nejvíce apoštolský míšeňský biskup sv. Benno. * 1010 snad v Hildesheimu v Německu jako druhý syn saského hraběte Bedřicha z Bullenburgu a jeho manželky Bezele, za panování Jindřicha II.

Otec měl rozsáhlé statky v Dolním Sasku. Benno byl asi od šesti let u místního biskupa a pozdějšího světce Bernwarda, který byl jeho příbuzným a přislíbil chlapcovu dobrou výchovu a zajištění vzdělání. Toho se mu dostávalo v Hildesheimu od zdejšího převora kláštera sv. Michala Vigera.

Biskup Bernward strávil posledních pět let v nemoci upoután na lůžko a jeho útěchou byl Benno, který u něho trávil hodně času. Toho důrazně nabádal k ctnostnému životu a uděloval mu otcovské rady. Když zemřel, měl Benno 12 let a pak pokračoval ve vzdělání. Ve dvaceti mu zemřel otec a on s matčíným souhlasem vstoupil do benediktinského kláštera sv. Michaela v Hildesheimu (1031). Žil asketicky, byl trpělivým a velmi dobrým mnichem.

Ve 25. letech byl vysvěcen na jáhna, po pěti letech na kněze (1040). Ve 32 letech byl po smrti opata zvolen jeho nástupcem (1042). Volbě se podrobil jen z poslušnosti a po třech měsících se mu podařilo hodnost složit. Císař Jindřich III. založil totiž v Goslaru na řece Gose (Hannover) kapitulou sv. Šimona a Judy, kterou chtěl obsadit nejlepšími duchovními. Z tamní školy měli vycházet na jeho přání pozdější biskupové. Vyžádal si tam i Benna prostřednictvím papeže Lva IX. Benno tamní školu spravoval 17 let. Byl kaplanem na dvoře Jindřicha III. 1066 byl povolán proti své vůli za biskupa do Míšeň. Postaral se o to bývalý probošt v Goslaru,

arcibiskup Hanno. Benno v Magdeburku přijal biskupské svěcení s odhodláním a slibem napnout všechny síly a působit jako dobrý pastýř i kdyby to znamenalo položit život.

S věrností tomuto slibu a s apoštolskou horlivostí spravoval Benno míšeňskou diecézi čtyřicet let. Míšeňská diecéze byla přes letité potlačování a odnárodňování od německých panovníků ještě většinou slovanská a Slované přebývali i v sousedství. Mnozí z nich byli již dříve donuceni přijmout křesťanství, ale časem se vrátili k modloslužbě.

V době Bennova nástupu na biskupství zavraždili polabští Slované v Lončině svého křesťanského krále Gotšalka za to, že se podrobil panovníkovi patřícímu k nepřítelům. A tak rostla vzpoura Slovanů proti německé nadvládě od Labe až k Baltu. Šlo o národně-pohanský akt. Chrámy a kláštery byly bořeny, křesťané vyháněni, duchovní kamenováni a rarožský biskup Jan byl zavražděn na počest Radigasta. Toto se dělo v sousední diecézi. Slované již z dřívějšíka měli špatné zkušenosti, protože brzy za německým knězem přišlo vojsko jeho panovníka, císařští muži si osobovali právo na vládu, ukládali daně a jiná břemena, takže u pohanských Slovanů byla zakořeněna nedůvěra k hlasatelům křesťanství.

Do takto špatně připravené půdy přišel Benno, jako biskup rozsévat Boží slovo. Svě slovenské svěřence získával nejdříve dobrotou a mírností. Laskavým poučováním se je pak snažil obracet na křesťanskou víru. Důkladně se naučil jejich slovanskému jazyku a obrnil se trpělivostí. Podporoval chudé a mezi Slovany stavěl chrámy. Počáteční nedůvěra slábla, když viděli, že se chová úplně jinak, než byli zvyklí od Němců. Skláněl se k nim jako otec, osvědčoval se upřímnou láskou a požehnaně působil.

V roce 1075 se strhla válka mezi králem Jindřichem IV. a saskými šlechtici. Slované povstali proti králi, aby se osvobodili od útisku. Benno zůstal stranou, nevměšoval se do politiky ani do bojů. Zpupný Jindřich IV. (který se snažil dostat církev pod svou moc) mu měl za zlé, že mu nepomohl, napadl Míšeň, zajal ho, obvinil z velezrady, uvěznil, vše mu pobral a plnil celé biskupství.

Největší Bennovou bolestí bylo, že jeho stádo zůstalo bez pastýře a jeho dílo mezi Slovany bylo válkou silně poškozeno. Ostatní utrpení spojené s vězněním snášel trpělivě a s odevzdaností do Boží vůle. Po roce (1077) získal svobodu a pustil se do obnovování toho, co bylo válkou poškozeno.

Pýchou posedlý Jindřich svolal do Vormsu německé biskupy, aby sesadili papeže (začal boj o investituru). Benno ho neposlechl a místo do Vormsu odcestoval do Říma. Tím dal jednoznačně najevo na čí straně je. Řehoř VII. svého věrného biskupa uvítal a přál si ho nechat u sebe. Podporoval protikrále Rudolfa Švábského.

Jindřich IV. 1084 vyhnal papeže Řehoře z Říma a nechal se korunovat císařem. Roku 1085 nechal Benna mohučským synodem exkomunikovat a sesadit z místa míšeňského biskupa a dosadil protibiskupa.

Der heilige Benno.

Do svého biskupství se Benno mohl vrátit, až byl Jindřich IV. donucen podrobit se papeži. Jeho návratu se týká vyprávění, pro které má mezi atributy klíč a rybu. (Před odchodem do Říma odevzdal kanovníkům klíč od hlavního chrámu s nařízením střežit jej před císařovými stoupenci.

Klíč měli vhodit do Labe, jakmile dojde k Jindřichově klatbě. Prý tak učinili.
* Benno při odchodu klíč do Labe hodil sám. * Klíč pak byl dle legendy nalezen ve velké rybě, kterou kuchali v pohostinství, v němž se při zpáteční cestě i s ostatky svatých Benno zastavil. * Nebo ještě jinak: Když Jindřich IV. zavítal do Míšně a chtěl vstoupit do katedrály, sv. Benno ji zamkl a klíč hodil do Labe. Když rozhněvaný panovník odešel, Benno přemýšlel, jak katedrálu znovu otevřít. Nakonec přemluvil rybáře, aby hodil síť na místo, kam zahodil klíč. Když rybář síť vytáhl, jedna ryba měla klíč na ploutvi.) Po návratu dbal již jen na duchovní blaho svěřeného lidu.

Při své horlivé činnosti neopomíjel duchovní spojení s Pánem, prohlubované modlitbou. Lidé za ním přicházeli v hojném počtu se svými modlami, které rozbíjeli a přijímali od něj svátosti. Nazýván byl Apoštol Slovanů.

Své poslední roky strávil jako misionář Vendů. Legendární vyprávění se zmiňuje o údolí Svatodol, někde poblíž Míšně, v němž biskup Benno kázal a křtil.

Jednou za velkého vedra se kolem něj sešlo mnoho lidí, nedostávalo se vody a někteří v davu omdlávali. Biskup prý pomohl tím, že zarazil do země pastýřskou berlu, a když ji vytáhl, vyrazil za ní pramen vody.

Čtyřicet let spravoval svou diecézi. V 96 letech, po přípravě na smrt, se rozloučil s kanovníky a 16. 6. 1106 v Míšni odevzdal duši Pánu.

Uctívání Bennova hrobu v katedrále v Míšni je doloženo od 1285. Kanonizován byl 1523. Slavnost vyzvednutí Bennových ostatků 1524 dalo Martinu Lutherovi podnět k napsání zlostného spisu „Proti nové modle a starému ďáblu, který má být vyzvednut v Míšni“.

Protože míšeňský biskup Jan z Haugwitzů se obával, že by světcovy ostatky mohly být zneuctěny, předal je roku 1576 vévodovi Albrechtu V. Bavorskému, který je přenesl do Mnichova, kde byly ve Frauenkirche v roce 1580 pochovány.

Dnes se v chrámu vystavuje biskupův rozedraný plášť, berla a mitra. Úcta a tradice: po všechny roky se slaví Bennův den v Mnichově slavnostně; po slavné mši ve Frauenkirche se setkávají zástupci církve a veřejného života ke společnému sezení. Dříve se vařilo i Bennovo „silné pivo“. V Bodenmaisu v Bavorském lese se koná od 1705 lidová slavnost sv. Benna. Důvodem je to, že se v tom roce dostal milostný obraz do Bodenmaisu, který pak přitahoval mnoho poutníků.

Dodnes se vzpomíná na biskupa při jeho svátku procesím. Benno je znázorňován skoro vždy v biskupském oděvu s rybou a klíči.

Čerpáno: (<https://nemecti-svetci-stredoveku.webnode.cz>)

Koronavirus v době techniky

Už několik měsíců žijeme v době, o které jsme nikdo nemohli vědět, že přijde. Nikdo z nás si asi nepřál, aby nás vir o velikosti 100 nanometrů omezoval tak moc. S postupným rozšiřováním tohoto viru rostla obava lidí, protože měli strach, co se bude všechno dít a co se světem bude. Přišla různá opatření, zákazy, vyhlášky, však to znáte... Pozastavili jste se ale někdy nad tím, jaké máme štěstí, že žijeme v době techniky, ve které se objevil tento vir? Stačí se vrátit do 14. století, kdy morová epidemie zasáhla celou Euroasii. Zemřela skoro třetina Evropy, a následky byly mnohokrát větší, než budou snad následky tohoto koronaviru. Jeden z důvodů je ten, že různá opatření a vyhlášky jsme se dovídali z rádií, televizí a z dalších přístrojů. Jak bychom se dovídali různé nové informace bez nových technologií, když přišel tento vir? Televize a rádia nám posloužily nejen jako zpravodajské prostředky, ale také nám nabídly určitou formu zábavy v těchto krušných časech. Televize opakuje stará sportovní utkání, staré zábavné pořady a mnoho dalších programů. Myslím, že mnozí z vás jsou rádi i za křesťanské kanály. Někteří byli zvyklí chodit každý den do kostela na večerní nebo ranní bohoslužbu. Najednou ale žádné mše svaté nebyly a jediná možnost, jak se jich alespoň duchem zúčastnit, bylo právě sledování televize nebo poslech rádia. No a co říct závěrem? Buďme rádi, že tyto věci máme a umíme je používat. Možná máte na některé technické vymoženosti svůj názor, ale zkuste se zamyslet, jak moc (nebo málo, to je na vás) vám pomohly. Vydržme, už se to zase pomalu vše vrací do svých zajetých kolejí.

AH

PŘÍPRAVA K BIŘMOVÁNÍ - ČERVEN

PÁTEK 12. 6. 2020 od 19:00 na faře. Doporučujeme s sebou vzít psací potřeby a Nový zákon.

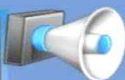
PKF

PRO ZASMÁNÍ

Numero di turno

56

Do vody jde č. 56!

Připraví se č. 57!

DOVOLENÁ 2020

**Paní Jonesová si ještě nezvykla na to,
že bohoslužby už nesledujeme online.**

NEDĚLNÍ POVÍDKA

DROBNÉ GESTO

Když jsem šel jednou k řediteli, zahlédl jsem spolužáka ze své třídy, jak jde ze školy domů. Jmenoval se Kyle a vypadalo to, že si domů nese snad všechny učebnice. Pomyslel jsem si: „Proč si propána nese v pátek domů s sebou všechny učebnice? Asi to nemá v hlavě v pořádku.“

Pak jsem pokrčil rameny a šel si posvém. Jenže jsem viděl, jak naproti Kyleovi běží skupina kluků. Vrazili do něj a rozsypali mu všechny knihy a ještě ho hodili do bláta. Brýle mu uletěly, viděl jsem, jak spadly do trávy o pár metrů dál. Podíval jsem se na něj a viděl jsem strašný smutek v jeho očích. Dojalo mě to. Šel jsem tedy k němu, zatímco on hledal brýle. Zahlédl jsem v jeho očích slzy. Sebral jsem brýle, podal jsem mu je a řekl: „Ti kluci jsou opravdu jako zvěř, měli by se naučit chovat.“ Kyle se na mě podíval a řekl jen „Díky.“

Obličej se mu rozsvítil širokým úsměvem, takovým úsměvem, který ukazuje upřímnou vděčnost. Pomohl jsem mu posbírat knihy a zeptal se ho, kde bydlí.

Zjistil jsem, že bydlí blízko mě, a tak jsem se ho ptal, jak je možné, že jsem ho ještě nikdy před tím nepotkal. Vysvětlil mi, že před tím chodil do jiné školy. Celou cestu jsme si spolu povídali a já jsem mu pomohl nést pár knih.

Připadal mi jako velmi milý a dobře vycovaný chlapec, tak jsem se ho zeptal, jestli by si se mnou a s mými kamarády nešel zahrát fotbal. Strávili jsme spolu celý víkend, a čím víc jsem Kylea poznával, tím víc se mně i mým kamarádům líbil.

Přišlo pondělí a Kyle se objevil se svým stohem učebnic. Zastavil jsem ho a povídám mu: „Kamaráde, to budeš mít pořádné svaly, jestli budeš každý den nosit tenhle stoh knih!“ Usmál se a polovinu knih mi podal.

V následujících čtyřech letech jsme se s Kylem skamarádili na život a na smrt. Jak jsme dorůstali, začali jsme pomýšlet na univerzitu. Z Kylea se měl stát lékař, kdežto já se chtěl zabývat fotbalovými školami. Kyle byl premiantem naší třídy a já jsem si z něj vždycky utahoval, že je suchar.. Musím přiznat, že jsem na něj někdy žárlil.

Kyle si měl připravit proslov při udílení středoškolských diplomů. Byl jsem moc rád, že nejsem na jeho místě a nemusím mluvit z podia k lidem. Viděl jsem, že je z toho trochu nervózní. Tak jsem ho poplácal po rameni a řekl mu: „No tak, kamaráde, to s přehledem dáš!“ Podíval se na mě jedním z těch vděčných pohledů a řekl: „Díky.“

Začal mluvit a hlas postupně nabyl na jistotě: „Při předávání diplomů bývá zvykem, poděkovat všem, kteří nám v těchto tvrdých letech pomáhali. Rodičům, učitelům, trenérům, ale nejvíce ze všeho přátelům. Jsem tu proto, abych vám všem řekl, že být někomu přítelem je to nejkrásnější, co můžete dát.“

Nevěřičně jsem se na svého kamaráda díval, jak začal vyprávět o našem prvním setkání. Měl prý totiž v plánu o víkendu spáchat sebevraždu.

Vyprávěl, jak si ve škole vyklidil skříňku, aby to po něm nemusela dělat maminka. Proto si toho dne nesl domů všechny učebnice.

Kyle se na mě upřímně zadíval a maličko se usmál.

„Zachránil mě přítel, který se na mě usmál.“

Mezi posluchači jsem slyšel vzrušený šum. Nejpopulárnější chlapec nám právě řekl o své nejslabší chvíli v životě.

Viděl jsem jeho rodiče, jak na mě hledí s očima plnými slz a usmívají se tím samým úsměvem jako Kyle. Nikdy jsem nerozuměl hloubce tohoto úsměvu. Až do dneška.

***Nikdy nepodceňujte moc svých skutků.
Malým gestem můžete změnit život člověka
k lepšímu i horšímu.***

*(S laskavým svolením nakladatelství Portál. Z knihy
Bruna Ferrere „Balzám pro duši.“ Vydáno r. 2018,
přeložila Veronika Matiašková)*

Připravila M. Ohřálová

Nedělníček dětem

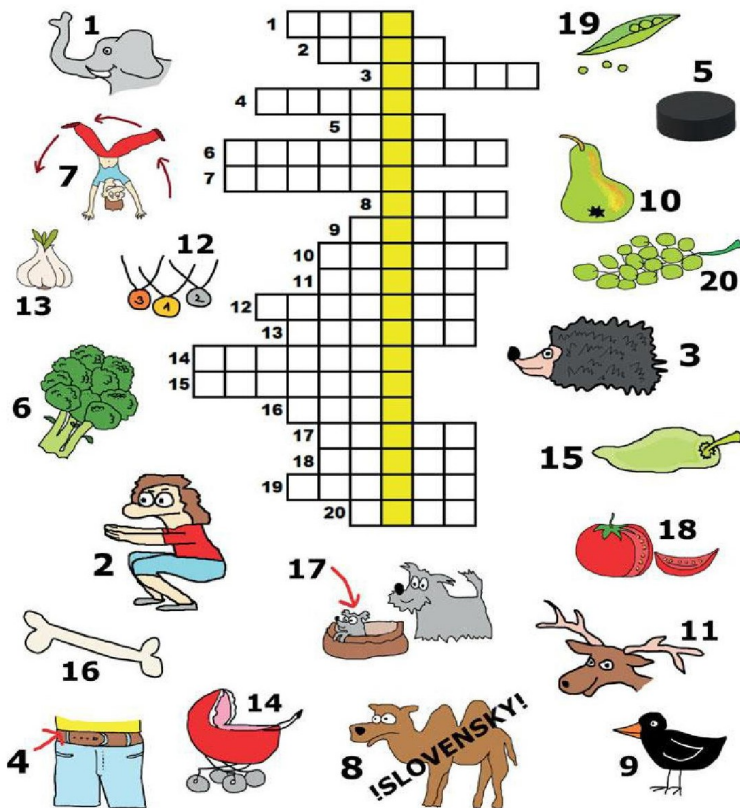

HLEDEJ 6 ROZDÍLŮ

!!! SOUTĚŽ !!!

Milé děti, víte, jak se řekne slovensky velbloud? Tak si to zjistěte, protože to budete potřebovat. V tajence vyluštíte jeden z jazykolamů, zkuste si ho vyslovit několikrát za sebou. Ať se vám to podaří.

Své odpovědi vhodte do krabičky „SOUTĚŽ“, v kostele, nebo zašlete na email nas.nedelnicek@seznam.cz do neděle 28. června

Tajenka z minulé doplňovačky zní: „MÁJ JE LÁSKY ČAS“

Soutěže se zúčastnilo celkem 7 dětí. Z Dol. Benešova 4, ze Zábřehu 3. V krabičce byly 2 odpovědi; 4 (v jednom byli sourozenci) přišly na email.

1. cena – Knížka – Benjamin Mrovec, 5 let; Dolní Benešov
2. cena – Kvarteto – Jiří Duda, 10 let; Dolní Benešov
3. cena – Omalovánka - Antonie a Amálie Balarinová, 5 let Zábřeh

Ceny si můžete vyzvednout u pana faráře v sakristii, nebo na faře.

Výhercům blahopřejeme

(Autorka doplňovačky: Adéla Václavíková, Klášterec nad Ohří)

připravila Marie Ohřálová

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na červen 2020

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	8.6.	18.00	Za Štefana Galamboše, rodiče a sourozence	
Út	9.6.	6.30	Za + Kristínu Strážovou – měsíční	
St	10.6.	18.00	Za Petra Onderku, otce, za živou a + rodinu	
Čt	11.6.	Záb 18.00		
Pá	12.6.	Záb 18.00	Za Zdenu Pačkovou, manžela a přízeň	
So	13.6.	7.00	Za + Eleonoru Štědroňovou – měsíční	
Ne	14.6.	7.00	Za Dagmar Leciánovou (8.výr.+ , ned.90 let), za manžela, syna...	B.Tělo
Ne	14.6.	9.00	Za živé a + farníky	B.Tělo
Po	15.6.	18.00		
Út	16.6.	6.30	Za živé a + farníky	
St	17.6.	18.00	Za + Marii Kuchařovou, + Josefa Kuchaře, 2 sestry a švagra,...	
Čt	18.6.	18.00	Za Jiřího Kalužu, otce a prarodiče z obou stran	
Pá	19.6.	6.30		
Pá	19.6.	Záb 18.00		
So	20.6.	7.00	Poděkování P.Bohu za 80 let života, dar zdraví, rodiče z obou ...	
So	20.6.	11.00	Svatba	
Ne	21.6.	7.00	Za členy Živého růžence – B	
Ne	21.6.	Záb 8.30	Za Gerharda Bazana, dvoje rodiče a duše v očistci	
Ne	21.6.	10.00	Poděkování za 25 let manželství a 25 let kněžství...	
Po	22.6.	18.00	Za Güntra Kichnera a rodiče z obou stran	
Út	23.6.	6.30	Za živé a + farníky	
St	24.6.	18.00	Za + Kristínu Varkočkovou – výroční	
Čt	25.6.	18.00	Za Alfonse Gemsu, rodiče, syna Karla a sourozence	
Pá	26.6.	Záb 18.00	Za Vilemínu Balarinovou (ned.90 let), za živou rodinu a přízeň	
So	27.6.	7.00	Za Jana Kostřicu, manželku a rodiče z obou stran	
So	27.6.	ČK 17.00	Za živé a + rybáře z DB a ZÁ	
Ne	28.6.	7.00	Poděkování za přijaté milosti, za + manžela a přízeň	
Ne	28.6.	Záb 8.30	Za Emu Dihlovou, manžela, zetě a za živou rodinu	
Ne	28.6.	10.00	Poděkování za uplynulý školní rok a prosba o boží pomoc pro ...	
Po	29.6.	18.00	Za + manžela, rodiče a ochranu P.Marie pro celou živou rodinu	
Út	30.6.	6.30	Za živé a + farníky	
St	1.7.	18.00	Za + Jana Cejпка (ned.70 let), za živou a + rodinu	
Čt	2.7.	18.00	za Josefa Kubika (ned.80 let), za dvoje rodiče a živou rodinu	
Pá	3.7.	6.30		
Pá	3.7.	Záb 18.00		
So	4.7.	7.00	Za + Waltera Benka – měsíční	
Ne	5.7.	7.00	za sestry Chřibkové, bratra, rodiče a duše v očistci	
Ne	5.7.	Záb 8.30		
Ne	5.7.	10.00	Poděkování za 85 let života, obdržené milosti s prosbou o boží...	

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI ČERVNU

**Sbírka na podporu pastoračních aktivit Diec. Centra mládeže
Ostrava**

– odesílá se celá na potřeby DCM OV – neděle 21. 6. 2020

Sbírka na OPRAVY – neděle 28. 6. 2020

QUO VADIS ?

Starověký příběh o apoštolu Petrovi, který v roce 64 po Kristu během pronásledování křesťanů za vlády císaře Nerona utíkal z Říma, aby si zachránil život, zachytil velmi působivě Henryk Sienkiewicz v historickém románu Quo vadis. Získal za něj Nobelovu cenu.

Italský barokní malíř Annibale Carracci v roce 1602 namaloval krásný obraz se stejným názvem, který má svou hloubku a zve k zamýšlení.

Nyní si připomeňme úryvek s podstatným dějem z výše uvedeného románu a současně se zadívejme na obraz:

Na úsvitě příštího dne ubíraly se dvě tmavé postavy po Appiově cestě k rovinám Campanie. Jednou z nich byl Nazarius, druhou apoštol Petr, který opouštěl Řím a vyznavače, kteří v něm byli umučeni. Nebe na východě nabývalo již zeleného přisvitu. Potom začal východ růžovět a ozářil Albské hory, které se objevily čarokrásné, liliové. Úsvit se odrážel na krůpějích rosy, chvějících se na listí stromů. Mlha řídla, odhalujíc stále širší výhled na rovinu, na domy, které v ní stály, na hřbitovy a skupiny stromů, mezi nimiž se bělely sloupy chrámů. Cesta byla prázdná. Venkované, kteří dováželi zeleninu do města, nebyli patrně ještě s to, aby zapřáhli do vozíků. Od kamenů, jimiž byla silnice vydlážděna, až k horám dolétal v tichu klapot dřevěných opánek, které měli poutníci na nohou. Pak se slunce vynořilo za řetězem hor, ale současně apoštolovy oči překvapil zvláštní úkaz. Zdálo se mu totiž, že zlatá koule, místo aby stoupala výš a výše, snesla se z hor a valí se po cestě.

Petr zastavil a řekl: „Vidíš ten jas, který se k nám blíží?“ „Nevidím nic,“ odpověděl Nazarius. Petr si zastínil oči rukou: „Jakási postava – kráčí k nám ve sluneční záři.“

K jejich sluchu však nezáležal nejmenší ohlas kroků. Kolem bylo úplně ticho. Nazarius jen viděl, že v povzdálí se zachvívají stromy, jako by jimi někdo třásl, a že jas se rozlévá po rovině stále šířeji. A začal se s údivem dívat na apoštola. „Rabí, co je ti?“ zvolal s nepokojem.

Ale z Petrových rukou vypadla k zemi poutnická hůl, oči nehnutě zíraly před sebe, ústa byla pootevřená, ve tváři se zračil úžas, radost i nadšení. Pojednou se vrhl na kolena, natahoval ruce před sebe a z jeho úst se vydral výkřik: „Kriste...! Kriste...!“

Hlavu položil na zem, jako by líbal čísi stopy. Dlouho trvalo mlčení, načež se v tichu ozvala starcova slova, přerušována vzlykotem:

„Quo vadis, Domine...? - Kam kráčíš, Pane?“

Nazarius neslyšel odpověď, k Petrovu sluchu však zalétl smutný a sladký hlas: „Protože opouštíš můj lid, jdu do Říma, abych byl ukřižován podruhé!“

Apoštol ležel na zemi s obličejem v prachu, bez hnutí a beze slova. Nazariovi se již zdálo, že omdlel nebo zemřel, ale on konečně vstal, třesoucima se

*rukama zvedl poutnickou hůl a mlčky zamířil zpět k sedmi pahorkům města. Mladík, když to viděl, opakoval jako ozvěna: „Quo vadis, Domine...?“
„Do Říma!“ tiše odvětil apoštol a vrátil se.*

Úryvek z románu i namalovaný obraz nám znázorňuje Petrovo setkání se zmrtvýchvstalým Ježíšem, který jde v opačném směru Petrovy cesty a nese kříž, nástroj svého i pozdějšího Petrova umučení. Ježíš připomíná Petrovi, že jde do Říma, aby opět položil život za své ovce, které zůstaly bez pastýře. Tehdy si Petr uvědomil, že je na nesprávném místě. Jeho místo není mimo Řím, ale přímo v Římě. Petr, vědom si nesprávnosti svého počínání, je naplněn hrůzou. Gesta obou jsou výmluvná. Petrův postoj jakoby vyjadřoval: „Pane, to se ti nesmí stát, abys byl znova ukřižován!“

Když Petr položil Ježíšovi otázku, uvědomil si, že jde nesprávným směrem. Petr se měl ptát sám sebe, kam jde, a vlastně každý křesťan by si měl klást otázku: Kam jdu? A měl by si ji klást o to častěji, o co víc je přesvědčen, že je vše v pořádku.

Petrovi se zdálo, že nejlepším řešením je odejít z Říma. Mohl si to zdůvodnit, že pokud zůstane v Římě, dobrovolně ohrožuje svůj život, což je vlastně provinění proti pátému přikázání. Vždyť spravovat Církev může i mimo Řím, z jiného bezpečnějšího místa. Útěk z Říma se mu tehdy jevil jako nejlepší řešení, ale nebylo to řešení, které chtěl Bůh, neboť bylo nutné, aby „pastýř byl oporou stáda“ a v jeho těžkých chvílích stál při něm.

Že nejde správnou cestou, si Petr uvědomil i tenkrát, když třikrát zapřel Ježíše. Podobně i sv. Pavel, tehdy ještě Šavel, byl přesvědčen, že dělá dobře, když pronásleduje křesťany, ale pád z koně na cestě do Damašku ho přivedl k tomu, aby si položil otázku: „Kam jdeš?“ A zjistil, že kráčí do říše temnoty a zla.

Nestačí si však položit otázku: „Kam jdeš?“ V případě potřeby je třeba mít i odvahu změnit kurz své cesty. Petrův i Pavlův životní příběh ukazuje, že odvahu a sílu změnit svůj směr oba našli ve světle zmrtvýchvstalého Ježíše.

Petr po trojím zapření Ježíše byl pohlcen obrovským smutkem a zklamáním ze sebe samého, prostě byl pohlcen temnotou, ale ve světle Zmrtvýchvstalého lépe viděl a už věděl, že jeho pád může být i okamžikem milosti – proměny. Zároveň našel v sobě sílu i odvahu tuto proměnu podstoupit. Petr se na cestě z Říma setkal se Zmrtvýchvstalým. Na Ježíšově boku a nohách byly jasně vidět rány po umučení. Setkání s Ježíšem opět vneslo do Petrova života nové světlo. Uvědomil si, že kráčí špatným směrem. V tomto setkání však našel dostatek síly a odvahy vrátit se zpět, dokončit své poslání.

Petr je na obrazech často namalován v modrozlutém oblečení. Není to proto, že tyto barvy spolu ladí. Modrá je symbolem věrnosti. V Petrově případě je ve hře věrnost poslání, které dostal od Ježíše na břehu Tiberiadského jezera, jak můžeme číst v Janově evangeliu. Žlutá barva je zase barvou vnitřní proměny, ale může znamenat i zradu. Malíři si také zvykli malovat Jidáše ve žlutém oděvu.

Věrnost je podoba lásky. Pokud jde o věrnost, jsou dvě možnosti: zradit, nebo zachovat věrnost, ale to vyžaduje naši vnitřní proměnu. V tom je obrovský paradox duchovního života. Proto nám nikdy neuškodí položit si otázku: Kam kráčím? ... Koho hledám? ... Koho miluji?

Historickým faktem je, že apoštol Petr byl v Římě za Neronova pronásledování křesťanů v roce 64 nebo 67 popraven – ukřižován hlavou dolů. Jeho hrob se nachází pod svatopeterskou bazilikou ve Vatikánu.

Připravila: av

**Ať „NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné,
pokojné a sváteční chvíle**

Májové pobožnosti v Zábřehu - 2020

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypriána Lellka 74, Dolní Benešov 747 22

Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohřálová

email: nas.nedelnicek@seznam.cz ; webové stránky: <http://www.farnost-dolni-benesov.estranky.cz/>

vychází první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek. **Zapsáno do evidence periodického tisku
ministerstva kultury** pod číslem MK ČR E19917